

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Robert Stefanicki

w sprawie z powództwa K. L.
przeciwko Powiatowemu Zarządowi Dróg w Ż.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 marca 2025 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w Bielsku-Białej
z dnia 6 czerwca 2024 r., sygn. akt VI Pa 41/24,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1350 (jeden
tysiąc trzysta pięćdziesiąt) złotych wraz z odsetkami, o których
mowa w art. 98 § 1¹ Kodeksu postępowania cywilnego tytułem
zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu
kasacyjnym.**

[SOP]

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej wyrokiem z dnia 6 czerwca 2024 r. oddalił
apelację K. L. od wyroku Sądu Rejonowego Żywcu z dnia 5 lutego 2024 r.
oddalającego wniesione przez niego powództwo przeciwko Powiatowemu
Zarządowi Dróg w Ż. o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie

stosunku pracy (pkt 4), a także w sprostował z urzędu w rubrum wyroku Sądu Rejonowego w Żywcu z dnia 5 lutego 2024 r., oznaczenie strony pozwanej w ten sposób, że w miejsce przeciwko: Powiatowi Ż. - Powiatowemu Zarządowi Dróg w Ż. wpisuje: Powiatowemu Zarządowi Dróg w Ż. (pkt 1. 1).

W wywiedzionej od powyższego wyroku skardze kasacyjnej powód i w podstawach skargi podniósł zarzut naruszenia prawa materialnego:

- art. 3 k.p. i 3¹ k.p. przez uznanie, iż umowę o pracę wypowiedziała J.K. działająca w imieniu pracodawcy i mając do tego upoważnienie, choć nie wynikało to ze zgromadzonej dokumentacji,

- art. 30 § 1 pkt 2 k.p. przez przyjęcie, iż złożenie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę było przez osobę do tego uprawnioną, tym samym naruszono zasady składania oświadczeń woli w imieniu pracodawcy, jakim jest Powiatowy Zarząd Dróg,

- art. 13 i 48 ustawy o samorządzie powiatowym przez przyjęcie, że zastępca dyrektora była prawidłowo upoważniona do działania w sprawie.

Nadto sformułował zarzut naruszenia prawa procesowego:

- art. 126 § 1 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p. przez błędnie i bezpodstawnie zmienioną legitymację procesową bierną, choć sam pozwany wielokrotnie w pierwszych pismach oznaczał się jako Powiat Ż.- Powiatowy Zarząd Dróg,

- art. 233 k.p.c. przez błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych do rozstrzygnięcia, a mających znaczenie dla niniejszej sprawy,

- art. 235¹ k.p.c. przez brak odniesienia się do wniosków dowodowych powoda ani ich przyjęcia w poczet i zobowiązania pozwanego do ich przedłożenia, ani ich oddaleniu bądź pominięcia - Sąd Okręgowy w ogóle nie odniósł się do tych twierdzeń – mimo że wnioski te miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy,

- art. 247 k.p.c. dowód przeciwko osnowie dokumentu poprzez danie wiary zeznaniom świadków mimo niekwestionowania dokumentu - Sąd Okręgowy nie odniósł się do tego zarzutu,

- art. 328 § 2 k.p.c. przez zarzut błędu co do treści uzasadnienia Sądu drugiej instancji, w którym Sąd podaje w treści uzasadnienia argument o braku pouczenia przez pracodawcę o skutkach rozwiązania umowy o pracę, a takiego

zarzutu skarżący w apelacji nie wskazywał, tym samym Sąd skopiował w treści uzasadnienia argumenty z innej sprawy, a nie przedmiotowej;

- art. 378 § 1 k.p.c. - naruszenie granic apelacji przez nie odniesienie się do wszystkich argumentów zawartych w pisemnej apelacji.

W oparciu o powyższe podstawy powód wniósł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego i uwzględnienie powództwa w całości ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w całości i uchylenie poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Żywcu.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na podstawy wymienione w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Zdaniem skarżącego zachodzi istotna kwestia ustalenia zagadnienia prawnego „czy zastępca dyrektora Powiatowego Zarządu Dróg w Żywcu, będąc upoważniony przez samego starostę (a więc niezgodnie z przepisami ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym i ustawy z dnia 21 listopada 1998 r. o pracownikach samorządowych) w załączniku (niepublikowanym) do uchwały, a nie w treści samej uchwały, ma umocowanie do składania oświadczeń z zakresu prawa pracy, w tym do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę i mógł skutecznie złożyć oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy wobec powoda”. Ponadto, według skarżącego, w toku postępowania i wyrokowania nastąpił szereg błędów proceduralnych, naruszeń prawa procesowego oraz naruszeń prawa materialnego wskazanych w *petitum* niniejszej skargi kasacyjnej przez Sady orzekające w niniejszej sprawie, co mogło doprowadzić do wydania w istniejącym porządku prawnym wadliwego orzeczenia.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna wniesiona przez skarżącego nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, został ukształtowany poza zwykłym trybem odwoławczym, nie jest sądem powszechnym trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienia Sądu Najwyższego z: 13 marca 2024 r., II PSK 8/23, LEX nr 3711284; 4 lipca 2023 r., I USK 6/23, LEX nr 3579338; 28 sierpnia 2024 r., II USK 274/23, LEX nr 3765816).

Skarga kasacyjna jako kwalifikowane pismo procesowe powinna spełniać podwyższone wymagania formalne, a konsekwencji tego, w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym między innymi na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek.

Ustawodawca, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1), obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do

rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (postanowienie Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2025 r., III USK 401/23, LEX nr 3831126). Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa. Zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia Sądu Najwyższego z: 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392; 14 maja 2020 r., I CSK 380/19, LEX nr 3009796; 26 września 2024 r., I CSK 2251/24, LEX nr 3762692; 26.11.2024 r., III USK 28/24, LEX nr 3801316; T. Ereciński (w:) J. Gudowski, K. Weitz, T. Ereciński, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom III. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V, Warszawa 2016, art. 398⁴; T. Wiśniewski (w:) D. Dończyk, J. Iwulski, G. Jędrejek, I. Koper, G. Misiurek, M. Orecki, P. Pogonowski, S. Sołtysik, D. Zawistowski, T. Zembruski, T. Wiśniewski, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II. Artykuły 367–505³⁹, Warszawa 2021, art. 398⁴; M. Manowska (w:) A. Adamczuk, P. Pruś, M. Radwan, M. Sieńko, E. Stefańska, M. Manowska, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-477¹⁶, LEX 2022, art. 398⁴). Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu Najwyższego i dla rozwikłania którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią jurydyczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na których tle takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia Sądu Najwyższego z: 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004, nr 7-8, s. 51; 23 marca 2012 r., II PK 284/11, LEX nr 1214575; 11 kwietnia 2012 r., III SK 41/11, LEX nr 1238126; 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, LEX nr 1293729; 10 stycznia 2024 r., III PSK 6/23, LEX nr 3652236; 3 grudnia 2024 r., III USK 214/24, LEX nr 3801320; 5 lutego 2025 r., III USK 346/23, LEX nr 3834801). Nie spełnia określonego w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymagania sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych przepisów (postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 maja 2009 r., II PK 66/09, LEX nr 553691; 13 października 2021 r., III USK 209/21, LEX nr 3527215; 19 kwietnia 2023 r., II USK 208/22, LEX nr 3582485; 9 października 2024 r., I USK 68/24, LEX nr 3778875; 8 stycznia 2025 r., II USK 269/24, LEX nr 3814739).

Przez istotne zagadnienie prawne, na które powołuje się skarżący, należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć jednocześnie charakter uniwersalny, przez co należy rozumieć, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o zagadnienie, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostające w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.) i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku. Musi więc pozostawać w związku ze sprawą (postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, LEX nr 1375467; 16 września 2021 r., II USK 257/21, LEX nr 3244497; 9 października 2024 r., I USK 68/24, LEX nr 3778875).

Z uwagi na to, że skarżący jako przyczynę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała występowanie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi, stwierdzić należy, że zapatrywania te wzajemnie się wykluczają. Nie można bowiem równocześnie twierdzić, że rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku było efektem oczywistego naruszenia przepisów rozumianego jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji oraz sugerować, iż prawo to wymaga wykładni w ramach istotnego zagadnienia prawnego, które występuje tylko wtedy, gdy stosowanie konkretnych przepisów budzi poważne wątpliwości. Tego rodzaju stanowisko zawiera w sobie wewnętrzną sprzeczność (T. Wiśniewski (w:) D. Dończyk, J. Iwulski, G. Jędrejek, I. Koper, G. Misiurek, M. Orecki, P. Pogonowski, S. Sołtysik, D. Zawistowski, T. Zembrzuski, T. Wiśniewski, Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom. II. Artykuły 367–505³⁹, Warszawa 2021, art. 398⁴). Ponadto elementy te powinny przy tym być sformułowane na tyle precyzyjnie, aby nie budziło wątpliwości, w jakiej części orzeczenie sądu drugiej instancji jest kwestionowane (M. Manowska (w:) A. Adamczuk, P. Pruś, M. Radwan, M. Sieńko, E. Stefańska, M. Manowska,

Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz aktualizowany. Tom I. Art. 1-477¹⁶, LEX 2022, art. 398⁴).

Odnosząc się do sugerowanego, we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istotnego zagadnienia prawnego, sformułowanego przez skarżącego w formie pytania o treści: „czy zastępca dyrektora Powiatowego Zarządu Dróg w Ż., będąc upoważnioną przez samego starostę (a więc niezgodnie z przepisami ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym i ustawy z dnia 21 listopada 1998 r. o pracownikach samorządowych w załączniku (niepublikowanym) do uchwały, a nie w treści samej uchwały ma umocowanie do składania oświadczeń z zakresu prawa pracy, w tym do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę?” należy uznać, że powód nie zdołał wykazać występowania w sprawie wskazanej przesłanki. Jak wynika z rozważań dokonanych powyżej, obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 § 1 k.p.c. Sugerując potrzebę rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego, jej autor nie przedstawił odrębnego od podstaw skargi uzasadnienia. Skarżący nie przedstawił zatem argumentacji jurydycznej, za pomocą której wykazałby, że w sprawie istnieje zagadnienie prawne o charakterze uniwersalnym cechujące się walorem „istotności”, wymaganym w przypadku zagadnień, które mogą uzasadniać przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Rolą Sądu Najwyższego nie jest domyslanie się lub poszukiwanie w innych elementach konstrukcyjnych skargi okoliczności, które uzasadniałyby jej przyjęcie do rozpoznania bądź stanowiły argumentację prawną dla przedstawionego pytania. Ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie (postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; 5 lipca 2023 r., I PSK 113/22, LEX nr 3577250; 22 stycznia 2025 r., I CSK 303/24, LEX nr 3819700).

Należy zauważyć, że skarżący nie skonstruował ogólnych zagadnień prawnych, których rozwiązanie miałoby znaczenie dla rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego, lecz pod pretekstem sformułowania zagadnienia zmierza do rozstrzygnięcia tego konkretnego sporu, w jego szczegółowo opisanych realiach faktycznych. Zarzuty skarżącego koncentrują się wokół kwestii uprawnień zastępcy dyrektora Powiatowego Zarządu Dróg w Ż. do składania oświadczeń z zakresu prawa pracy, w tym do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę za wypowiedzeniem z powodem, ta zaś przedstawiona przez skarżącego kwestia, w kształcie sformułowanym we wniosku, wymaga odniesienia się do konkretnych okoliczności sprawy, które stanowiły przedmiot poczynionych w sprawie przez Sąd *merity* ustaleń, a którymi Sąd Najwyższy z mocy art. 398¹³ k.p.c. jest związany.

Z realiów niniejszej sprawy wynika, że pracodawcą wobec powoda był Powiatowy Zarząd Dróg w Ż., który jest powiatową jednostką organizacyjną budżetową, o których mowa w art. 4 ust. 6 i art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (t.j. Dz.U. z 2024 r., poz. 107 ze zm.) i posiada uprawnienia do zatrudniania pracowników, dlatego w myśl art. 3 k.p. jest pracodawcą. Kierownik tej jednostki (dyrektor) wykonuje za nią czynności z zakresu prawa pracy, zgodnie ze wskazaniami w art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o pracownikach samorządowych (t.j. Dz. U. z 2024 r., poz. 1135 ze zm.). Natomiast Dyrektor PZD zgodnie z art. 7 pkt 4 w zw. z art. 2 pkt 3 ustawy o pracownikach samorządowych wykonuje czynności w sprawach z zakresu prawa pracy za jednostkę, czyli reprezentuje pracodawcę. Przepis ten koresponduje z art. 3¹ § 1 k.p. Na mocy uchwały Zarządu Powiatu w Ż. nr [...] z dnia 14 października 2016 r. udzielono zastępcy Dyrektora Powiatowego Zarządu Dróg w Ż. upoważnienia do składania oświadczeń woli związanych z prowadzeniem bieżącej działalności jednostki. Uchwałą Zarządu Powiatu w Ż. nr [...] z dnia 5 kwietnia 2017 r. w sprawie zmiany uchwały nr [...] Zarządu Powiatu w Ż. z dnia 13 kwietnia 2016 r. uchwalono Regulamin Organizacyjny PZD w Ż.. Zgodnie z § 4 ust. 6 Regulaminu Dyrektor zatrudnia, zwalnia i awansuje pracowników Zarządu Dróg, powołuje zastępcę, a także wykonuje czynności z zakresu prawa pracy w stosunku do wszystkich pracowników. Zgodnie z § 7 ust. 3 Regulaminu czynności z zakresu prawa pracy w przypadku nieobecności Dyrektora wykonuje Zastępca Dyrektora. Z

powyższych dokumentów wynika jednoznacznie, że Zastępca Dyrektora PZD w Ż. J.K. posiadała umocowanie do czynności z zakresu prawa pracy, w tym do złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu powodowi umowy o pracę z dnia 13 września 2022 r. zgodnie z § 7 ust. 3 Regulaminu Organizacyjnego PZD w Ż. podczas nieobecności Dyrektora PZD. Nastąpiło zatem prawidłowe wyznaczenie w regulaminie organizacyjnym, który stanowi źródło prawa pracy w myśl art. 9 k.p., zastępcy dyrektora PZD jako innej osoby jednostki organizacyjnej do wykonywania za dyrektora czynności z zakresu prawa pracy w rozumieniu art. 3¹ k.p.

Sąd Najwyższy stwierdza zatem, że pogląd, który przyjął Sąd Okręgowy, jest prawidłowy. Opiera się on na założeniu, że na podstawie upoważnienia zawartego w art. 3¹ § 1 k.p. czynności w sprawach z zakresu prawa pracy za pracodawcę będącego powiatową budżetową jednostką organizacyjną może dokonywać także inna wyznaczona osoba na podstawie regulaminu organizacyjnego stanowiącego uchwałę Zarządu Powiatu.

W wyroku z 6 marca 2024 r. (I PSKP 41/23, OSNP 2024 nr 12, poz. 115) Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że przepis art. 3¹ § 1 k.p. nie wymienia zastępców osób zarządzających. Można ich ustanowić, jednak nie posiadają oni samoistnych uprawnień do reprezentowania pracodawcy. Zastępca kierownika jednostki organizacyjnej nie jest tylko z racji zajmowanego stanowiska osobą reprezentującą pracodawcę w rozumieniu art. 3¹ § 1 k.p. Kompetencja tych osób do dokonywania za pracodawcę czynności z zakresu prawa pracy musi wynikać ze stosownych przepisów regulujących ustrój danej jednostki organizacyjnej (wyroki Sądu Najwyższego z: 22 lipca 1998 r., I PKN 223/98, OSNAPiUS 1999, Nr 16, poz. 509; 6 marca 2024 r., I PSKP 41/23, OSNP 2024, nr 12, poz. 115; postanowienie Sądu Najwyższego z 10 lutego 2009 r., II PK 153/08, LEX nr 725042). W literaturze przedmiotu wskazuje się natomiast, że zastępcy mogą występować jako „inne osoby wyznaczone” (T. Duraj, Pojęcie osoby zarządzającej w imieniu pracodawcy zakładem pracy, PiZS 2005, nr 6, poz. 20; T. Duraj, Problem pracowniczego podporządkowania kadry kierowniczej najwyższego szczebla w organizacjach gospodarczych - artykuł dyskusyjny, Zeszyty Prawnicze 2009, nr 2, s. 279 i n.).

Z utrwalonego w judykaturze i doktrynie poglądu wynika bowiem, że wyznaczenie osoby do dokonywania czynności za pracodawcę w rozumieniu art. 3¹

k.p. może nastąpić w akcie ustrojowym lub porządkowym danej jednostki: statucie, regulaminie pracy. Za akt tego rodzaju, w zakresie regulacji pracowniczej (art. 9 k.p.) wypada uznać także regulamin organizacyjny. Wyznaczenie może obejmować nie tylko wszystkie czynności z zakresu prawa pracy, ale także czynności określonego rodzaju lub wszystkie czynności z zakresu prawa pracy, tyle że w przypadku nieobecności kierownika jednostki. Ograniczenie tego rodzaju należy uznać za dopuszczalne (wyroki Sądu Najwyższego z: 3 grudnia 2010 r., I PK 155/10, LEX nr 738397; 14 listopada 2023 r., I PSKP 17/23, OSNP 2024, nr 5, poz. 49; K. Rączka (w:) Kodeks pracy. Komentarz pod red. Z. Salwy, Warszawa 2005, s. 20-21; Z. Kuboń, Status kierownika działu personalnego, PiZS 2006, nr 7, s. 23; M. Augustyniak, 1.3.2.2. Wójt (burmistrz, prezydent miasta) (w:) Organizacja i funkcjonowanie rady gminy, Warszawa 2012). Za powyższym wnioskiem przemawiają również tezy wyroku Sądu Najwyższego z 3 grudnia 2010 r. (I PK 155/10), w którym Sąd stwierdza: „Wójt może dokonać w zakresie swej właściwości dekoncentracji własnych kompetencji, w regulaminie organizacyjnym. Wyznaczenie w rozumieniu art. 3¹ k.p. może nastąpić w akcie ustrojowym lub porządkowym danej jednostki: statucie, regulaminie pracy. Za akt tego rodzaju, w zakresie regulacji pracowniczej (art. 9 k.p.), wypada uznać także regulamin organizacyjny. Wyznaczenie może obejmować nie tylko wszystkie czynności z zakresu prawa pracy, ale także czynności określonego rodzaju, lub wszystkie czynności z zakresu prawa pracy, tyle że w przypadku nieobecności kierownika jednostki”. Należy podkreślić, że dekoncentrację uprawnień w tym przypadku wyraźnie dopuszczają przepisy ustrojowe, w których zakresie mieszczą się także czynności z zakresu prawa pracy (wyroki Sądu Najwyższego z: 3 grudnia 2010 r. I PK 155/10, LEX nr 738397; 6 marca 2024 r., I PSKP 41/23, OSNP 2024 nr 12, poz. 115). Zachowuje aktualność pogląd judykatury, że także w regulaminie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością możliwe jest wyznaczenie na podstawie art. 3¹ k.p. osoby do dokonywania czynności z zakresu prawa pracy w sposób odmienny niż przewidziany w art. 199 k.h., czy obecnie 205 § 1 k.s.h. (wyroki Sądu Najwyższego z: 10 września 1998 r., I PKN 286/98, OSNAPiUS 1999 nr 18, poz. 585; 25 października 2016 r., I PK 257/15, LEX 2151885; 4 grudnia 2024 r., I PSKP 39/23, LEX nr 3811302).

Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że odwołanie się do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga nie tylko powołania się na okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ale również wykazania, iż przesłanka ta rzeczywiście zachodzi. Oznacza to, że skarżący musi wskazać, w czym - w jego ocenie - wyraża się „oczywistość” zasadności skargi oraz podać argumenty wykazujące, że rzeczywiście skarga jest uzasadniona w sposób oczywisty. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżący powinien więc w wywodzie prawnym wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającą na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, LEX nr 198531; 9 marca 2012 r., I UK 370/11, LEX nr 1215126; 1 stycznia 2012 r., I PK 104/11, LEX nr 1215774; 11 grudnia 2024 r., II USK 212/24, LEX nr 3817364; 13 lutego 2025 r., III PSK 59/24, LEX nr 3829096). Ponadto przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej rozumie się sytuację, w której zaskarżone orzeczenie sądu drugiej instancji w sposób ewidentny narusza konkretne przepisy prawa. Zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, jak i w jego uzasadnieniu, niezbędne jest powołanie konkretnych przepisów prawa, z którymi wyrok sądu drugiej instancji jest w oczywisty sposób sprzeczny (postanowienie Sądu Najwyższego z 30 listopada 2012 r., I UK 414/12, LEX nr 1675171; 7 lutego 2024 r., II USK 124/23, LEX nr 3669686; 8 stycznia 2025 r., II USK 292/24, LEX nr 3814748).

Wniosek oparty o przesłankę oczywistej zasadności nie spełnił opisanych oczekiwań co do wymagań konstrukcyjnych skargi kasacyjnej. Przede wszystkim skarżący nie wskazał, jaki przepis został w sposób oczywisty naruszony przez Sąd drugiej instancji, a jak wywiedziono wyżej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdy w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia przepisu prawa - jasnego i jednoznacznego, którego wykładnia i stosowanie nie budzi żadnych wątpliwości. Stawiając zaś tezę o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jej autor podniósł, że skarga kasacyjna zasługuje na przyjęcie do rozpoznania bowiem w „sprawie

niniejszej doszło do szeregu naruszeń prawa procesowego oraz naruszeń prawa materialnego wskazanych w petitum niniejszej skargi kasacyjnej” nie przedstawił jednak głębszego uzasadnienia i analizy prowadzącej do wyводу prawnego uzasadniającego tezę o kwalifikowanym naruszeniu przez Sąd Apelacyjny przepisów prawa. Nie można argumentów za istnieniem powołanej okoliczności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania poszukiwać w innych elementach konstrukcyjnych skargi, to jest w podstawach kasacyjnych i ich uzasadnieniu, co jest jednak niedopuszczalne na etapie badania kryteriów przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Jak wywiedziono wyżej, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie, podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. W szczególności rolą Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym nie jest wyręczenie strony reprezentowanej w procesie przez profesjonalnego pełnomocnika we wskazaniu (doprecyzowywaniu) treści postulowanych zagadnień prawnych (postanowienia Sądu Najwyższego z: 12 czerwca 2019 r., II UK 255/18, LEX nr 2688935; 28 listopada 2023 r., III USK 392/22, LEX nr 3635136; 3 lipca 2024 r., III PSK 126/23, LEX nr 3732398).

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji postanowienia. O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 k.p.c. i art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c. oraz § 9 ust. 1 pkt 1 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 1935).

(J.K.)

[a.]

